

Oppepper

Frisse schoonheid

*Laat de koning zijn als een milde regenbui
die neerdaalt op de akkers en de aarde bevochtigt.*

Psalm 72:6

Is het je weleens opgevallen hoe prachtig blauw de lucht is na een zware regenstorm en hoe helder de atmosfeer? De bloem opent zijn kelk weer, de vogels beginnen hun hoogste lied weer te zingen en de paden zijn nog drassig met hun modderige plassen. Het is nog fris en koel, maar het leven bloeit weer op.

Zo is het ook met ons na een zware storm in ons aardse leven. Als de zware storm weer voorbij is en het eerste leed geleden, bloeit ook onze geest weer op.

Een diep geworteld vertrouwen in God en de vaste overtuiging dat je mag rusten in Zijn kracht kloppen op de deur van je hart met de belofte dat God je zal dragen.

Natuurlijk is niet alle pijn verdwenen. Een persoonlijk verlies, een grote tegenslag, of het verdriet dat je leven binnen stroomde toen de dam, waar je zo vast op dacht te kunnen vertrouwen niet afdoende bleek te zijn, zullen niet direct verdwenen zijn. Maar er is nu iets nieuws. Iets verfrissends, iets schoons dat je eerst maar nauwelijks kon zien.

Wat is er kostbaarder dan persoonlijke gemeenschap met God?

Hoe raar het misschien ook mag klinken; de echte, tastbare aanwezigheid van God begint vaak te midden van een stortvloed van tranen, en groeit dan snel uit tot een daadwerkelijke kracht die je gaat dragen op weg naar grotere en betere daden. Jesaja schrijft: Al kunnen de bergen wegzakken en de heuvels verdwijnen, mijn eeuwige ontfermende liefde zal u niet verlaten. Mijn belofte van vrede aan u zal nooit worden gebroken.” *

Wat een wonder en wat een heerlijkheid dat we ons aan die God mogen vastklampen, een God waar wij op mogen bouwen en die ons niet teleur zal stellen.